

HORTOBÁGYI HÍRADÓ

KARÁCSONYI KÜLÖNSZÁMA

2014. december • XVII. évfolyam 7. szám

Népi imádság:

A KIS JÉZUS ARANYALMA

A kis Jézus aranyalma,
Boldogságos Szűz Mária,
Egy kezébe ringatgatja,
A másikkal takargatja.
Aludj, aludj kisdedecske,
Betlehemi hercegecske,
Nem királyné a te dajkád,
Szolgálóbul lettem anyád.
Oh te dudás mit szundikálsz?
Fényes az ég, nem kell lámpás,
Ha kimegyek ajtóm elé,
Föltekintek az ég felé.
Ott látok egy szép kápolnát,
Benne a szép Szűz Máriát.

Áldott Békés Karácsonyt
és Sikerekben Gazdag Új Évet Kívánok
Hortobágy Község
Önkormányzatának Képviselő-testülete
és valamennyi dolgozója nevében!
Vincze Andrásné
polgármester

„Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.”

János evangéliuma 3,16

Jézus Krisztus tömör mondata a karácsony lényegét foglalja magába. Mit jelent az, hogy aki hisz Jézusban, annak örök élete lesz? A bűneset következtében az Isten és ember közötti tökéletes harmónia, tiszta közösség megszakadt. És ennek egy csomó olyan következménye van, amelyek miatt az ember szenved. A betegség, a szenvedés, a fájdalom, félelem... Isten ezeket nem teremtette bele a világba. Háborúk, a gyűlölködés, erőszak, nélkülözés, gazdasági és erkölcsi válság, hitbeli válság mind az Istennel való kapcsolat megromlásának a következménye. És van egy végső következménye is a dolognak: hogy az Isten nélkül maradt embernek Isten nélkül kell eltöltenie az örökkévalóságot is. Ezt nevezi a Biblia kárhozatnak, pokolnak. Az ember tulajdonképpen egy olyan gödörbe esett így, amiből saját maga nem tud kimászni. Itt nem segít a józanész, önmagában kevés a tudomány, hiábavaló a technika óriás mértékű fejlettsége, csak valami rajtunk kívül létező erő képes a gödörből kiszabadítani minket. Ezért jött utánunk maga Isten Jézus Krisztus személyében. Ezért történt a karácsony, hogy legyen valaki, akibe megkapaszkodhatunk, és aki képes is kiemelni minket ebből a mélységből, ahol szenvedünk. Ez a Krisztusba való belekapaszkodás a hit. „Hogy aki hisz Őbenne...” Ehhez persze arra a felismerésre kell eljutnia az embernek, hogy nem tudok magamon segíteni, de nem mondok le arról, hogy kiszabadulhassak innen, hiszen Isten minőségileg más életre teremtett engem, amely élet nem vészett el végleg számomra. Ezt jelenti hinni. Istennek pedig utánunk hajoló mozdulatát így fogalmazza

meg János evangélista: „Úgy szerette Isten ezt a világot...” Hogy szerette? Mi jellemzi Isten szeretetét? Jellemzi mindenekelőtt ez: kezdeményező szeretet. Ő hívja fel a figyelmünket arra, hogy van szabadulás abból a helyzetből, amibe kerültünk, és Ő mindent megtett azért, hogy helyreálljon a megszakadt kapcsolat. Isten szeretete feltétel nélküli. Ezt nem lehet kiérdemelni, ezért nem kell semmit sem felmutatnunk, nem kell semmit teljesíteni, hogy majd aztán annak fejében kapjunk szeretetet. Istennek elég annyi, hogy mi rászorulunk erre a szeretetre. Isten szeretetét jellemzi, hogy nem annak lát minket, akik most vagyunk, hanem akik majd leszünk, akivé formálódunk az Ő szeretetében. Előhív belőlünk bennünk rejtve meglévő értékeket. Sőt, belénk teremt bennünk meg sem levő értékeket, mert az Isten szeretetének teremtő ereje is van. Ő annak ellenére szeret minket, hogy ilyenek vagyunk, amilyenek, és azért szeret, hogy ne maradjunk ilyenek. Ő nem azt mondja: ha majd megváltozol, akkor szeretlek... Isten azt mondja: szeretlek úgy ahogy vagy, aztán majd éppen ennek következtében meg fogsz változni. Ez az isteni szeretet öltött testet Jézusban. „**Úgy szerette Isten e világot, hogy egyszülött Fiát adta...**” Szeretéből adta az Ő Fiát váltságul miértünk. Mert másképp nem állhatna helyre a rend Isten és ember között. Bárcsak minél többen éreznének meg valamit abból a kezdeményező, feltétel nélküli, mindenestől elfogadó szeretetből, amellyel Isten Jézus Krisztusban szeret bennünket! Valójában semmire nincs olyan nagy szüksége az emberek többségének ma, mint éppen arra, hogy ez a szeretet hatalmába kerítse őket, és hogy visszaadja emberi méltóságukat. Azt hiszem, látjuk, hogy mivé is lett manapság az ember. Olyan világot élünk, amikor egy ember egy pusztá számmá, egy statisztikai adattá alacsonyult. Úgy vagyunk nyilvántartva a különböző hivataloknál, a hozzánk kiérkező számlákon, mint egy sorszám, vagy azonosítószám. Egy a sok között. Sorszámot húzunk a különböző hivatalos helyeken, s azon hívnak bennünket 'ügyintéző'. A tömegben az ember elveszíti nevét, egyéniségét. Könnyen úgy érezheti, hogy jelentéktelen, elszürkült, elértéktelenedett emberré vált, akiknek már nem is ember

mivolta ér valamit, hanem pl. a munkaereje, a teljesítménye, az a haszon, amit el lehet könyvelni utána. Hát ebből is képes kiemelni bennünket Isten szeretete: Jézussal a tömegben elvesző ember után nyúl Isten, hogy biztosítsa afelől: számomra fontos vagy, én ismerlek, és szeretlek annak, aki vagy, s úgy, ahogy van. **Karácsonyi örömhír: ember vagy, akiért Isten a szeretet legvégső áldozatára is kész.** Nemcsak egy a sok közül, hanem értékes, egyedi ember. Az ebben való hit nagy lelki tartást ad az embernek. És nemcsak lelki tartást ad, hanem közben kivirul benne az ember, megújul, szinte teljesen kicserélődik. Köztudott, hogy a szeretet által az ember megszépül, kivirul, mert az a szeretet, amit kap, nyomot hagy rajta. Isten szeretetére is érvényes ez: benne az ember kivirul, megújul. Másképp kezd látni a világot: szinte kinyílik előtte a világ. Tud örülni. Tud remélni. Másként tud nézni a másik emberre is: több elfogadással, több szeretettel. Sok

vallásos ember hitéből egyébként éppen ez az isteni szeretetmegtapasztalás hiányzik. Vagyis Jézus hiányzik, ahhoz, hogy a hitük személyes legyen. Többen vannak, akik hisznek a gondviselő Istenben, de nem tudnak mit kezdeni Jézus Krisztussal. Ez azt jelenti, hogy fogalmuk sincs arról, mi történt karácsonykor, és miért volt szükség arra, ami karácsonykor történt. Van egy általános Isten-hitük. Viszont a gondviselő Istentől van még út tovább, egészen a személyes, szerető Istenig, akit úgy hívnak: Jézus. Ez azért is nagyon fontos, mert csak ezeknek a Krisztust ismerőknek van ígéretük az örökké tartó életre is. Nemcsak egy megújult földi életre, hanem egy örökké tartó életre Isten szeretetében. „...**aki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.**”

Baloghné Hajdú Krisztina
református lelkész

Nekünk szükségünk van Istenre, Istennek szüksége van ránk

Az adventi időben gyakran felhangzott az *Ébredj ember mély álmodból* kezdetű ének, amely sodorta az embereket karácsony irányába, amikor mindenki rádöbben az ünnep igazi tartalmára. Isten ugyanis ebben az előkészületi időben megpróbált minket ráhangolni annak felismerésére, hogy neki szüksége van ránk. Ezért ébresztgetett, ezért szólítgat most is, a szeretet ünnepén. Ahogy annak idején Betlehemben szüksége volt az istállóra, annak lakóira, majd a pásztorokra és a névtelen jó emberekre, akik gondoskodtak róla, ma is szóba áll velünk, mert nélkülünk ebben a világban, világunkban, ott, ahol élünk, a környezetünkben, alig tud valamit elkezdni ő egyedül. Ezért Isten felébreszt minket.

Miért? Alsunk? Nem reagálunk azokra az eseményekre, amelyeknek tulajdonképpen fel kellett volna ébreszteniük? Talán belefáradtunk az új szabadság kínálta lehetőségek kiaknázásába? Vajon már nem vonzanak azok a dolgok, melyekért évekkorábban oly nagyon lelkesedtünk? Akkor, amikor azt gondoltuk, hogy minket senki nem tud meg-

főkezni, mert tele vagyunk tenni akarással.

Felébreszt Isten, mert csak velünk tudja és akarja küldeni a fényt ebbe a világba, amelyre az elmúlt időkben rátelepedett ismét a sötétség érzete. Háborúk, gyűlölet, szeretetlenség, elbizonytalanodás vette hatalmába az ember lelkét, egész életét. A megtestesült, emberré lett Isten ma ismét meleget, reményt, bizalmat akar hozni ennek a világnak. De egyedül nem képes erre. Csak velünk, itt élő emberekkel tudja megvalósítani ezt. Békét, kien-gesztelődést, szeretetet akar. A mi

segítségünkkel akar ismét igazi karácsonyt. Minket kér, szólít, hogy segítsünk megszületésénél, hogy a mostani karácsonyi ünnep szép, emberséges, jövőt ígérő legyen, nemcsak a mi esetünkben, hanem mindenki számára. Ahogy Kányádi Sándor rimáncodik: „nézz uram a hátad mögé is – ott is lakoznak – s örülnének a mosolyodnak.” A mi személyünkben az – Isten háta mögött – is megjelenhet, sőt meg is kell jelen-nie a Betlehemben megszületett és közénk jött istenembernek. Mosolyunknak is mint – isteni mosolynak – fognak örülni. Éb-

redjünk fel, mert neki szüksége van ránk. Ugyanakkor nekünk is szükségünk van a megszületett szeretetre, erre a jóságos Istenre.

Az elmúlt hetekben a *Harmatozzatok, égi magasok* című ének szavaival kértük: Jöjj el, édes Üdvözítőnk. Úgy tettünk, mintha nem lenne itt közöttünk. Mintha két évezreddel korábban nem jött volna el már egyszer Földünkre. Valószínű, hogy ennek ellenére érezzük hiányát. Ezért – kiáltunk – még ma is, hogy jöjjön és jelen-jen meg közöttünk. Nem tudunk nélküle élni. Létünk, mindennapi munkánk, bukdácsolásaink csak az ő jelenlétének tudatában vi-selhetők el. Ma, karácsonykor is, kell nekünk az ő biztatása, kelle-nek a szavai, amelyek az idő múlt-tával is időszerűek. Kell nekünk az ő irgalma, mert csak ebben az isteni irgalomban lehet felfedez-ni az – emberit. Nem szeretnénk nélküle élni, mert létünk ebben a világban csak vergődés lenne. Vele ünneplünk karácsonyt, ma-gunkhoz szorítjuk őt, nem akar-juk elengedni, mert csak így teljes ünneplésünk, így szép az életünk.

Kocsis Gábor

római katolikus plébános

Hála – köszönet – öröm – ajándék

Hálát adok a jó Istennek, hogy 2014. au-gusztus 24-én Hortobágyon is végezhettem hálaadó szentmisét pappá szentelésem 25. év-fordulóján. Köszönöm szépen Kocsis Gábor plébános atyának a reményről mondott prédikációját. Megköszönöm mindazoknak, akik együtt imádkoztak velem, akik a Szent Liturgia utáni szeretetvendégséget megszervezték és segítették.

Köszönetet mondok még Bulátkó Vivien-nek és Biborkának, akik mindketten nagyon szépen mondtak verset Hajdúböszörményben, amikor jött a Mikulás a görögkatolikus temp-lomba.

Karácsonykor sokan ünnepelünk otthon és a templomban egyaránt. „*vigadjunk és ör-vendezzünk, mert Fiat szült a Szűz nekünk...*” énekeljük karácsonyi énekünkben.

Van-e okunk örömré? Van, mert „*Krisztus született, Isten ember lett a bethlehemi jászol-ban...*” Igen, de a mai anyagias világban úgy gondoljuk, minek örüljek, ha karácsonytól nem leszek egészségesebb, nem leszek fiatalabb, nem leszek gazdagabb, sőt szegényebb leszek, mert annyi mindenkinek kell ajándé-kot vásárolni.

Van egy latin közmondás: „*ne az ajándé-kozó beszéljen, hanem beszéljen az, aki az ajándékot kapja!*” S ha így nézem a karácsonyt, akkor beszélnem kell! Beszélnem, mert az Isten megajándékozott az Ő Fiával, Jézus Krisztussal, megajándékozott az étellel, megajándékozott szüleimmel, hitvesemmel, gyermekeimmel, s az embereken keresztül sok mindennel! A sor folytatható! Tudom-e folytatni? Akarom-e folytatni? Meg kell fo-galmazni önmagunknak: mennyi sok apró ajándékot kapok én a jó Istentől, amiről tu-

dok, s amiről nem tudok. S akkor találok örül-ni valót is az életben, s akkor hálás szívvel éneklek: „*Vigaszágnak és örömnak ideje van mostan...*”, „*mert velünk az Isten.*”, aki elhalmozott ajándékaival!

Örömteli Karácsonyt és Isten kegyelmével gazdagon megáldott Boldog Új Esztendőt Ki-vánok mindenkinek!

Sási Péter

görögkatolikus esperes parochus

Hajdúböszörmény

(Tel: 06-30-519-2550)

ADY ENDRE

Karácsony – Harang csendül...

I.
Harang csendül,
Ének zendül,
Messze zsong a hálaének
Az én kedves kis falumban
Karácsonykor
Magába száll minden lélek.
Minden ember
Szeretettel
Borul földre imádkozni,
Az én kedves kis falumban
A Messiás
Boldogságot szokott hozni.
A templomba
Hosszú sorba'
Indulnak el ifjak, vének,
Az én kedves kis falumban
Hálát adnak
A magasság Istenének.
Mintha itt lenn
A nagy Isten

Szent kegyelme sűgna, szállna,
Az én kedves kis falumban
Minden szívben
Csak szeretet lakik máma.
II.
Bántja lelkem a nagy város
Durva zaja,
De jó volna ünnepelni
Odahaza.
De jó volna tiszta szívből
– Úgy mint régen –
Fohászkodni,
De jó volna megnyugodni.
De jó volna, mindent,
Elfeledni,
De jó volna játszadozó
Gyermek lenni.
Igaz hittel, gyermek szívvel
A világgal
Kibékülni,
Szeretetben üdvözülni.

III.
Ha ez a szép rege
Igaz hitté válna,
Óh, de nagy boldogság
Szállna a világra.
Ez a gyarló ember
Ember lenne újra,
Talizmánja lenne
A szomorú útra.
Golgota nem volna
Ez a földi élet,
Egy erő hatná át
A nagy mindenséget.
Nem volna más vallás,
Nem volna csak ennyi:
Imádni az Istent
És egymást szeretni...
Karácsonyi rege
Ha valóra válna,
Igazi boldogság
Szállna a világra.

Hej, mostan pusztá ám igazán a pusztá!
Mert az a ősz olyan gondatlan rossz gazda;
Amit a kikelet
És a nyár gyűjtöget,
Ez nagy könnyelműen mind elfecsérelti,
A sok kincsnek a tél csak hűlt helyét leli.

Nincs ott kinn a juhnyáj méla kolompjával,
Sem a pásztorlegény kesergő sípjával,
S a dalos madarak
Mind elnémultanak,
Nem szól a harsogó haris a fű közül,
Még csak egy kicsiny kis prücsök sem hegedül.

Mint befagyott tenger, olyan a sik határ,
Alant röpül a nap, mint a fáradt madár,
Vagy hogy rövidlító
Már öregkorától,
S le kell hajolnia, hogy valamit lásson...
Így sem igen sokat lát a pusztaságon.

Üres most a halászkunyhó és a csőszház;
Csendesek a tanyák, a jószág benn szénáz;
Mikor vályú elé
Hajtják estefelé,
Egy-egy bozontos bús tinó el-elbődül,
Jobb szeretne inni kinn a tó vizébül.

Leveles dohányját a béres leveszi
A gerendáról, és a küszöbre teszi,
Mégvágja nagyjából;
S a csizmaszárából
Pipát húz ki, rátölt, és lomhán szipákol,
S oda-odanéz: nem üres-e a jászol?

PETŐFI SÁNDOR A pusztá télen

De még a csárdák is ugyancsak hallgatnak,
Csaplár és csaplárné nagyokat alhatnak,
Mert a pince kulcsát
Akár elhajítsák,
Senki sem fordítja feléjük a rudat,
Hóval söpörték be a szelek az utat.

Most uralkodnak a szelek, a viharok,
Egyik fönn a légben magasan kavarog,
Másik alant nyargal
Szikrázó haraggal,

Szikrázik alatta a hó, mint a tűzkeő,
A harmadik velök birkozni szemközt jó.

Alkonyat felé ha fáradtan elülnek,
A rónára halvány ködök települnek,
S csak félig mutatják
A betyár alakját,
Kit éji szállásra prüszögve visz a ló...
Háta mögött farkas, feje fölött holló.

Mint kiűzött király országa széléről,
Visszapillant a nap a föld pereméről,
Visszanéz még egyszer
Mérges tekintettel,
S mire elér a szeme a túlsó határra,
Leesik fejről véres koronája.

2014. december 6-án, hagyományainkhoz híven idén is megrendeztük az Adventi vásár rendezvényünket a Titi Éva Faluházban.

Adventi vásár

Reggel nyolc órától az árusok portékáinak széles kínálatából válogathattak az érdeklődők. Kézzel készített tárgyak, -díszek, könyvek, sütemények, karácsonyi ajándékok csalogatták a vásárlókat.

műnkre a tavalyi évhez képest növekedett.

Az adventi vásár napja meghittén, kellemesen telt.

Köszönetet mondunk a rendezvény valamennyi szervezőjének, támogatójának és közreműködőjének.

Köszönet:

A délelőtti folyamán a gyermekeket játszótér fogadta, készíthettek karácsonyi díszeket, mézeskalácsot süthettek, valamint fellépett a méltán híres Lala bohóc, aki minden gyerek arcára mosolyt varázsolt.

A délutánt a hortobágyi óvodások karácsonyi műsora, majd a Gézengúzok Bábcsoport előadása színesítette.

A vásárra ellátogatók száma örö-

– a felajánlóknak: Szántó Mihályné, Vas Tibor, Szabó Péter;

– a kis óvodások hangulatos műsoráért és a felkészítésért Baranyainé Fekete Ilonának;

– a Gézengúzok Bábcsoport iskolásainak színvonalas előadásáért és a felkészítésért Sáriné Pócsik Valériának;

– a játszótér szervezéséért és lebonyolításáért Nagy Józsefnének.

Móricz Zsigmond: Az utolsó betyár

Tél van, hideg. Olyan hideg, hogy megfagyott az egész világ. A földön kopogva gurul végig a göröngy, mint a kavics, ha a kóbor ember kővé vált csizmája elrúgja. De megfagyott a csizmában a szalma, a szalmában a láb; megfagyott a boton a kéz, a mellben a szív, és az agyban a gondolat. Mégis menni kell. Mint egy romló gép, úgy haladt előre mindig lassabban egy ember. Nem tudva, honnan hová. A feje előreszegve, mint egy bivaly, mikor jármot húz, a szeme véres és kidülledt, a hidegtől vizes. Egyszerre csak egy szélóstor, csupa éles túból vert korbács vág végig rajta, s félrecsapva kurtagatyóját, mint a gereben eszi bele magát a kékre fagyott élő húsba. A betyár megáll s hátat fordít a szélnek, míg az el nem repül. Akkor valami gondolatféle támad benne. Az jut eszébe, hogy azok a kutyák, akik üldözik, meleg mundérba vannak öltözve; ha megéhezték, pecsenyét sütnek, kulacsot nyakalnak és adomázva kacagnak a futó betyáron. Ő pedig két napja nem evett, s már a gyaloglás sem melegíti.

– Megölöm a világot! – emeli fel a botját, s rémítő érzéssel gondol mindenkire, aki nem fázik és nem szenved. Azután nekiindul. Ugyanazzal az egyenletes lassúsággal. Nincs hova siessen; nem is tudja, hol jár. Eltévedt a pusztán. Besötétedik. Mélységes barna-fekete köd telepszik a földre. Vigasztalan, reménytelen. Az ember csak megy, megy. Hirtelen nagy, fekete tömeg állja útját. Felnéz, s szeme a váratlan meglepetéstől kimered. Ház van előtte. Két lépés az ablak. Odamegy, benéz. Fekete füstös, alacsony szoba, a pásztorkandallóban tűz világít, bent gyerekek kacagnak.

– Megölöm mindet!

Az ajtón nem keresi a kilincs madzagját, nekiesik egész

testével, s majdnem bebukik rajta.

Belép. Valami állati hang tör ki belőle. A botot fel akarja emelni, hogy üssön, de az ujjai nem mozdul, csak a karját emeli. Arca eltorzul, és szeme szinte kifordul üregéből. Rettenve hallgatott el a család. Csak a gazda, ki betegen fekszik, kiáltja:

– Ki az?

A bot koppan a földön. A tűz éppen fellobban, s a világosság megkápráztatja a betyár szemét.

Tehetetlenül áll, s csak gondolatban morogja: Megölöm őket! – de a gyilkosság perce elmúlt.

– Jó estét, bácsi. Adjon Isten jó estét – szól az asszony, s a gyereket leteszi a földre. Feláll, közelebb megy.

– Ilyen időben Istent kísérteni. – mondja, s szépen beteszi az ajtót.

A betyár nem szól, csak áll. A szeme egy fél sonkát lelt meg a kandalló gerendáján, szeretne rárohanni, mint a vad, de lám máris feltámadt benne az ember: nem akarja, hogy éhes kutyának nézzék. Rávetette szemét az asszonyra. Közönséges kis széles szájú, benyomott arcú személy; vékony, száraz, semmi teste, de meleg, csak úgy árad belőle a melegség. Megfogta a betyár kezét. Azt, amelyikkel a botot tartotta, nem is sietett róla levenni, s megindult a vér keringeni az ember ereiben.

– Jézus Isten, hisz ez az ember megfagyott! – kiáltott az asszony. – Csupa egy jég a húsa. Ugyi éhes is, lelke?

A betyár megrántotta a szemöldökét, de a szeme újra odatapadt a sonkára, zöldes tűzzel, mint a farkasé.

– Jaj, csak a tűzhöz ne menjen, üljön ide az ajtóhoz! – s leültette egy lócára, mintha

totta a lábát, keresztbe tette a kezét, mint a halottakhoz illik, s várta utolsó óráját. Másnap reggel fölpattant a szemhéja, s a nedves, kiolvadt kis ablakon át látta, hogy megindult a havazás, a hideg is enyhült, s odakint sűrűn hull a hó. A betyár elgondolta, hogy ha ide nem akad, most ott fekszik kint, még merevebben, még csendesebben, s beborítaná az Isten a fehér szemfedővel. Mindig jobban kezdett dolgozni az elméje. Cudar dolog élni. Annak jó, aki nincs. Mégis, hogy haragúsnak, ha az ember valakit bejuttat a másvilágra, pedig hisz ott van a paradicsom... S lám, egy a vége mindennek: a gödör. Jó megszabadulni a kínlődásoktól. S milyen könnyű is...

Az asszony lármány kezdett a gyerekekre, kik a hógolyózás után pirosan, kacagva s havasan rontottak be. A másik ágyon a beteg, úgy látszik, nagyon rosszul van, keservesen nyöszörög.

Be' jó volna, ha leszakadna a fedél s agyonütne mindenkit. Egy csomó szerencsétlennel kevesebb volna.

Felnézett a rongyos kunyhó tetejére. Padlás nincs, a szalmafedél dérral borítva, lecsüngő pókháló, mint kivirágzott rozmaring. Rossz fázni, még rosszabb éhezni. Ez a baj, ez a kettő. És vannak, akik sohasem fáznak, sohasem éheznek. De ha azokhoz megy be az üldözött, akiknek mindenkinek van... Hirtelen elképzelte, mi lett volna, ha az este nem ide téved, hanem valami kastélyba... Újra feltámad egészen az ádáz embergyűlölete.

– Megölöm őket. Mert azoknak büntetés, ezeknek megváltás a halál. Hevesen emelte fel öklét és leeresztette újra. Csöndes lett. Behunyta szemét, s megszűnt gondolkodni.

Egy meleg tenyért érzett homlokán. Felnézett. Az asszony állt előtte.

– Jó reggelt már na.

a tulajdon ura lett volna. Kifejtette merev ujjai közül a botot, s pálinkát hozott elő. A betyár nem tudta megfogni az üveget, úgy kellett beletölteni az asszonynak. Mikor égetni s melegíteni kezdte bent a szesz, újra ez volt az első gondolata:

– Megölöm mindet!

És ismételtette magában, de hagyta, hogy az asszony etesse, itassa, levetkőztesse, s mikor fagyos csizmáját nem lehetett lehúzni, úgy tegye bele mindenestől a lábát egy dézsa hideg, friss kútvízbe. Az asszony azzal a csudálatos oktan jósággal súrolta, mosta hóval a fejét, vállát, hátát, amelynek sejtelve sincs róla, hogy most jót tesz... s a férfi azzal az egykedvű oktalansággal tűrte, amely nem is sejtí, hogy jót tesznek vele. Hisz ez természetes. Másképp megfagyna. Közben pedig egyre mondogatta:

– Megölöm őket.

De nem szólt egy szót sem. Megetették, lefektették. S ő feküdt mereven, behunyva a szemét, s azt gondolta, hogy most meg kell halni. Kinyúj-

– Jó reggelt.
 – Mit álmott? Óh, hiszen már jól van.
 – Jól.
 – Pedig bizony alig hittem; úgy állított be az este, mint az ijedelem. Jaj, jó ember, minek megy útra ilyen időben?
 – Hm.
 – Muszáj volt, ugyi? Csak az én uramat is meggyógyítaná már a Jóisten. Jaj, nem tudom én, hogy kell élni a világban.
 – Mi baj?
 – Óh, egyebe sincs a szegénynek, csak baja. Már most kifogytam mindenből, bementem volna a városba a sógorhoz, kérni egy kis lisztet, mit, kölcsön, majd csak megérjük a tavaszt, de ez az én emberem mindennap rosszabbul van, most már magánál sincs. A pulyának főztem egy kis létyót... Ér is az a habarék valamit, mikor csak csupa víz, se liszt, se zsírom. De gyerek, szegény, nem bánja, csak legyen kanalazni. Aj, mennyit is kell sanyarogni, míg felnő a pulya... Így ömlött a szó, mint az ócska daráló síró hangja. Az eleven nyomorúság a fekvő férfit úgy megrendítette, hogy felült, s tevékeny elméje elfelejtett minden okoskodást.
 – Hát mi lesz veletek? – kérdezte olyan gonddal, mintha testvére lett volna az asszony.
 – Tudja a Jóisten.
 A betyár sóhajtott, lehajtott fejét s elgondolkodott.
 – Hány esztendő vagy? – int a legnagyobb fiúnak, ki az anyja szoknyája mellől bámészkodott. A gyerek félre-

tekerte a nyakát, s nem felelt. Az anyja szólt.

– Nagy lógó e már. Van vagy tíz esztendő, úgy tartom. De olyan szégyellős...

– Bejőnnél velem a városba? Vásárolni...

– Be – szólt csendesen a kisfiú.

– Hogyne, be bizony – kap a szón az asszony. – Hisz egy órányi út sincs... Jaj, de nincsen nekünk pénzünk.

– Van nekem – vágott közbe a betyár –, vagy lesz – tette hozzá sötéten.

Az asszony ránézett, s csendesen szólt.

– Jaj, csak ne úgy kerítse... Nem szoktunk mi ahhoz... Tán inkább éhen halnánk... Pedig bolondság... Bánom is én, csak magának ne legyen baja... Nem haragszik?

A betyár megtorpanva hallgatta, hogy alkuszik az asszony a lelkiismeretével. Ő is azt csinálta, a lelkiismeretével számolt.

– Ne búsulj, nem olyan pénz... – szólt vontatva.

Azzal felkelt és öltözött.

– Öltözz – szólt a gyereknek is.

Az asszony az apjuk ruhájába bugyolálta a fiút, és elmondta a városbeli ismerőseit, rokonait, férjhez mentének a történetét.

– Hát osztán mikor jönnek vissza?

A férfi nagyot hallgatott rá.

– Én nem jövök vissza.

– Jaj, dehogyisnem. Ugyi, látjuk még.

– Soha.

– Pedig az én uram is úgy szereti a jó embert. Osztán Rudas Ferenc nevezetű a sógorom...

A betyár erővel tépte ki magát, sose volt ilyen keserves perce.

– Isten áldja meg – szólt, s vitte a kisfiút az ölében. Az úton úgy eldiskurált vele, mintha a maga fia lett volna. Beértek a városba; beállítottak a sógorhoz.

– Maga Rudas Ferenc?

– Én vagyok.

– Legyen oly emberséges – szólt a betyár rendetlenül toldozva a szót. – Egy kis pénzvárandóságom van valahol, jöjjön el, hozzon is még valakit magával tanúnak. Ennek a gyereknek adom; tartozom nekik; osztán vegyen belőle zsírt, meg ami kell – beteg az apja –, szállítsa ki nekik.

– Szíves örömet.

Így mentek fel négyen, öten a komiszárushoz. A kapu előtt tréfálózva szólt a betyár.

– Hó, fiam, nem megyek be, hacsak nem viszel. Pedig ott mindent kapsz, ha beviszel.

– Jöjjön be kend, jöjjön. – s megfogta a ruháját.

– A kezemet, fiam, úgy húzzál.

A gyerek úgy tett. Ilyen módon mentek be az udvarra, be az irodába.

– Kérdezd, fiam, hol a csendbiztos úr.

– Hol van a csendbiztos úr?

– Itt vagyok. Mit akartok?

– Mondjad fiam: Elfogtam

a Kormost, adják ki a salláriumot.

A kicsi szépen utána mondta.

– Elfogtam a Kormost, adják ki a sallárét.

Most tudták meg az emberek, kit kísértek. Bámulva nézett még a csendbiztos úr is a híres rablóra, akit három megye pandúrja sem tudott összeszedni, s Ráday száz pengőt tűzött ki a fejére.

– No, te kutya – rivallt rá dühösen –, mégis megkerültél.

– Meg, könyörgöm... – szólt alázatosan. Aztán keményen tette hozzá. – Látja, csendbiztos úr, kicsoda fogott el?

– Látom.

– Megkapja-e értem a száz pengőforintot?

– Meg ám.

– Akkor jó. Mert a szentháromságra, senki ide nem hozott volna, ha ez a poronty nem.

A pandúrok körülvették, hogy békót tegyenek kezére, lábára. Kormos a sírva fakadó gyereknek még egyszer meg-simogatta a fejét.

– Osztán, fiam, tisztelem az édesanyádat. Jó ember legyen belőled.

Könnyet törült ki a szeméből, s mikor elvezették, ezt gondolta magában:

– Mindegy. Ha engem előtanak, olyan, mintha ez egész világot megöltem volna... úgyse látom többet.

S a tömlőc fenekén felnézett az ablakra, sóhajtva, remény-nyel:

– Űristen. Hátha nem is ítélnék halálra.

Az öregember és a pokróc

Egyszer volt egy fösvény fiatalember, s annak a fösvény embernek volt egy fösvény felesége, s volt nekik egy öreg-öreg apjuk. Ez az öreg apjuk olyan öreg volt, hogy úgy reszketett a keze, hogy amikor a levest ette, amíg a kanállal a tányértól a szájához vitte, mind kireszketett a kezéből, s az abroszt is mind teleöntözte. Mikor a tányérből ki akarta tölni a kanálba a levest, a tányért is elejtette, s eltörött. Ezért úgy megharagudott a fiatalasszony az apósára, hogy nagyon. Rábírta a férjét, hogy az öreget csapják el a háztól, eresszék világgá, hogy ne csináljon annyi szemetet náluk. A fiatalember rá kellett szánja magát, mert az asszony annyit duruzsolt, hogy végül is meghajolt az akarata előtt.

Elmentek a vásárba, és vettek két új pokrócot. Elhatározták, hogy a két pokrócot az öregnek a hátára teszik, s úgy indítják világgá. Akárhon elteleedik, az egyik pokrócot leteríti, és a másikkal takarózik, s úgy aludjon.

Mikor hazaértek, hát sem a férfi, sem a fiatalasszony nem tudta rávenni magát, hogy az öreget útnak eressze. Volt nekik egy olyan hatusztendős forma fiuk. Azt mondja neki az apja:

– Fiam, itt van ez a két pokróc, úgyessen össze vannak fogva. Mi elmegyünk a mezőre dolgozni, s mikor te gondold, hogy már kinn vagyunk a mezőn, akkor a pokrócot tedd a nagyapádnak a hátára, s fogd meg a kezét, s vezesd ki az utcára.

Mondd meg neki, hogy le is út, fel is út, menjen világgá, többet hozzánk ne jöjjön vissza.

Úgy is tett a gyerek. Mikor az apjáiék elmentek hazulról, akkor gondolt egyet, és csak az egyik pokrócot vette elő. Azt rátette a nagyapjának a vállára, s kivette az utcára, s azt mondta neki:

– Nagyapám, maga menjen akár le s akár fel, de többet ide nálunk haza ne jöjjön, mert magának itt helye nincs.

Az öreg sírt egy kicsit, s a pokróccal a hátán megindult egyfelé.

Este hazajött az ember és az asszony a mezőről, s látják, hogy a pokróc ott van, néznek szerte, az öreg meg nincs ott. Elészólítják a fiút:

– Mi van nagyapáddal?

– Hát úgy tettem, ahogy maguk mondták.

– Hogy?

– Rátettem a pokrócot a hátára, s megmutattam az utat neki, hogy menjen világul, s többet ne jöjjön haza, mert nincs reá szükségünk.

– Hát akkor ez a pokróc, ami itt van, miért nem tetted ezt is reá?

Akkor egy kicsit állott a fiú, s azt mondja:

– Tudja, miért nem tettem, édesapám? Eszembe jutott, hogy mikor maguk is úgy megöregszenek, mint ahogy ő van, s utat kell adjak maguknak, akkor én ne kelljen, hogy vegyek pokrócot, evvel a pokróccal maga is menjen el.

S akkor összenézett az ember az asszonnyal, elszégyellték magukat, és sírni kezdtek. Hamar kihozta az ember a lovat az istállóból, s ráült, s a kilencedik falu végén utolérte az öreget. Bocsánatot kért tőle, felültette a lóra, s úgy vezette a kötőféknél fogva, amíg hazaértek. Hogy hazaértek, mindig az asztalhoz ültették, s a gyereket is úgy tanították, s úgy nevelték, hogy tisztelje az öregeket. Többet nem bánták, ha eltörött a tányér, vagy kiömlött a leves, vagy mi lesz, mi nem lesz, jó szemmel nézték az öreget. Tisztelegesen éltek, s máig is élnek, ha meg nem haltak.

Pásztordinasztiák Újvároson

Balmazújváros Város Önkormányzatának Leader pályázatai támogatást nyertek a „Magyar szürkék útja – Oxenweg” nemzetközi programmal. Az egyik pályázat finanszírozásával Pozsonyi József nyugalmazott igazgató úr könyvet írt az újvárosi pásztorsaládokról „Pásztordinasztiák Balmazújvároson” címmel.

A fotókkal, grafikákkal, évszázados térképekkel gazdagon illusztrált kötet keretet adó fejezetei a pusztáról, a jószágokról, illetve a pásztorok társadalomáról, a művészetükről, az ünnepeikről, valamint a mai és az örökös pásztorokról szólnak.

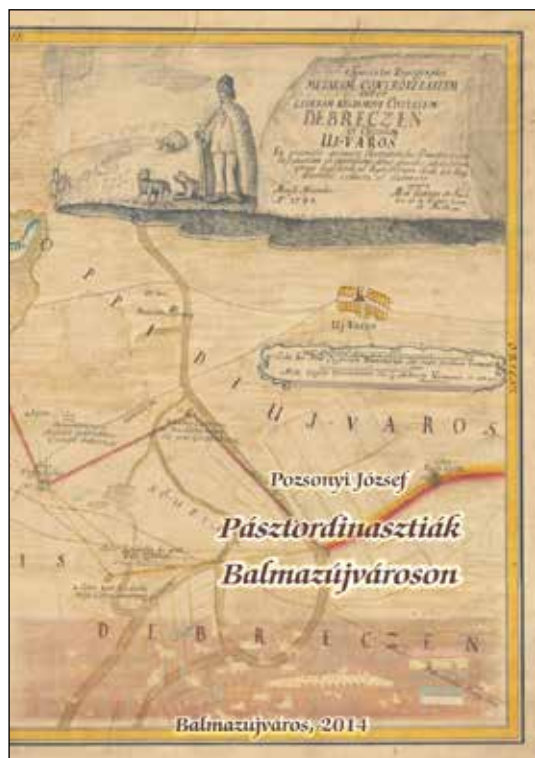
A főfejezet az újvárosi pásztordinasztiákból nyolcat (Blága, Bordás, Kordás, Kosina, Kovács, Nádasdi, Németi, R. Tóth) mutat be. A családfák ága-bogát a református és a római katolikus anyakönyvekre támaszkodva kutatta a szerző. Az anyakönyvekben

olyan egymondatos bejegyzésekre bukkant, ami a lehető legtömörebb korrajz. Álljon itt két példa. Az első: „1779. szeptember 9-én pásztor ember Bányai Mihály éve 52, betyártul agyon üttetett.” S következője: „1782. július 27-én Gulyás Fejér János 44 éves agyon vagy másképpen verettetvén Hortobágyba vettetett vagy maga belé esett.”

Természetesen a pásztorsaládok bemutatása is bővelkedik meglepő és különleges ismeretekben, rég elfeledett vagy sehol sem látott fotókban. A 160 oldalas kötet reméljük csak az első ízelítője a Hortobágy menti települések pásztordinasztiáit megismerető sorozatnak.

A lelket melengető könyvet ugyan nem a Jézuska hozta, de feltétlenül a karácsonyfa ágainak oltalma alatt a helye. Köszönjük nagy jó uram!

(GZ)

Hortobágy Község Önkormányzatának Képviselő-testülete októberi ülésén Karika Györgyöt a Hortobágyi Délibáb Népdalkör vezetőjét Hortobágy község kultúrájának megőrzéséért, a népzenei hagyományok ápolásáért elismerésben részesítette. Az elismerő oklevelet és a vele járó tárgyjutalmat Vincze Andrásné polgármester az idei Nyugdíjas esten, ünnepélyes keretek között adta át.

Gyuri bácsi 1940. decemberében Szoboszlón született. Ötven éve, 1964. júliusában kötött házasságot Vágner Irénnel, házasságukból három gyermek született. Újvárosra költöztek, ahol először ÁFÉSZ dolgozó, majd lovas rendőrjárőr, később körzeti megbízott. A gimnázium és szakiskola befejezése után parancsnok helyettesként, majd Hortobágyon KMB csoportvezetőként dolgozott. Jelenleg feleségével, Irénkével nyugdíjasként Szászteleken élnek.

2007-ben egy jótékonysági esten az asztaltársasággal közösen énekelgettek. Talán ennek, vagy a Balmazújvárosi hagyományörző csoportban eltöltött 20 év hatásának köszönhető a gondolat, hogy itt Hortobágyon is lehetne egy hasonló kis közösséget alakítani.

2008. április 12-én az alakuló ülésen, Titi Éva polgármester asszony is a támogatásáról biztosította őket. A jelenlevők ekkor választották meg Gyuri bácsit a csoport vezetésére, amit azóta is betölt. A népdalkör népszerűsége a megalakulásától kezdve töretlenül ívelt felfelé, ennek köszönhetően a megyében ma már alig van olyan település, ahová ne kaptak volna meghívást. Rendszeres fellépői a hortobágyi hagyományörző rendezvényeknek, ahol mindig nagy sikert aratnak.

A Térségi versenyen Dícséretes, országosan Arany fokozatot értek el. A

Jácint a gyöngyvirág csokorban (Elismerés Karika Györgynek)

sikerek mögött nagyon jó együttműködés, kemény munka és kitartás van. A próbákön a csoport minden tagja részt vesz és minden egyes fellépésekre úgy készülnek, mintha versenyen lépnének fel.

A népdalkör 5 éve tagja a Hajdú-Bihar megyei nyugdíjas szervezetek szövetségének, ahol Karika György vezetőségi tagja és a fegyelmi bizottság elnöke. A szövetség 74 tagscsoporttal, közel 2000 fővel működik. Az idén már harmadik alkalommal Hortobágyon rendezték meg a szenior napot, melynek Ő volt a házigazdája. A rendezvényre a megyehatáron,

sőt országhatáron túlról is egyre többen érkeznek. A népdalkör – más felkéréseket visszamondva- 2013. augusztus 20-án a vízi színpadon, hazai közönségével együtt ünnepelte a 100. fellépését. További céljuk, hogy a közösséget a legjobb tudásuk szerint szolgálják, mert az ő elismerésük számukra többet jelent, mint bármilyen díj a zsűritől.

Az önkormányzat köszönetét fejezi ki Karika Györgynek a népzenei hagyományok ápolásáért, Hortobágy hírnevének öregbítéséért, amellyel a Hortobágyi Délibáb Népdalkör tagjainak közösségerősítő tevékenységét elismeri.

Rakonczay Zoltán 85 éves

Született Nyéstán, 1929. december 14-én. Erdőmérnök, közgazdász. Szakmai munkásságát a Mátraaljai Erdőgazdaságnál kezdi el. Onnan az Országos Erdészeti Főigazgatóságra nevezik ki, majd a Mezőgazdasági és Élelmiszeripari Minisztériumban főosztályvezető. 1972-től az Országos Természetvédelmi Hivatal elnöke. 1977-től az Országos Környezet- és Természetvédelmi Hivatal elnökhelyettese, majd 1978-tól államtitkár-helyettes. 1988 márciusától miniszterhelyettes. 1991-ben nyugdíjazták. A Hortobágyi Nemzeti Park alapítója, a hazai természetvédelem intézményrendszerének megalapozója és közel két évtizeden át ötletgazdag irányítója. A védett területekhez kötődő földvásárlásoknak a miniszteri biztosa. Kiváló előadó és termékeny író. A magyarországi védett területeket bemutató népszerű sorozat és a Vörös Könyv szerkesztője.

Isten éltesse és jó egészséget kívánunk Zoli bácsinak!

A magyar szürke szarvasmarhával való kereskedésünk eddig felelt első írásos emléke a XIV. század közepén, Nürnberg városában keletke-

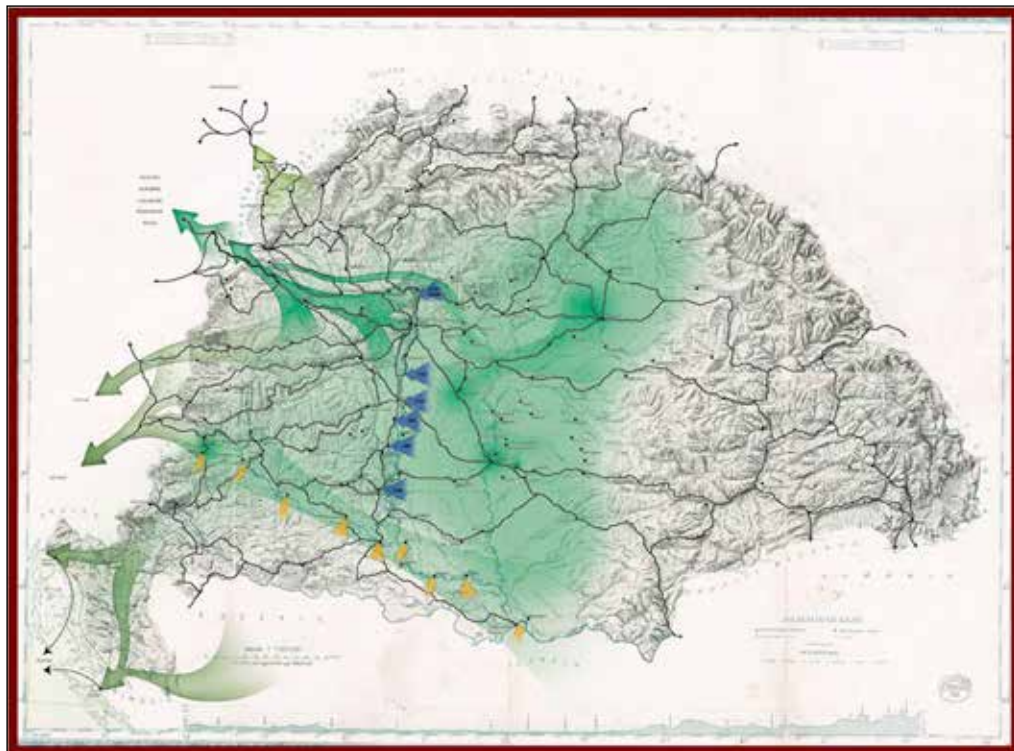
A hajtóút az értéktárban

jelentősebb hajtó utak közül az északi, Bécs érintésével a folyók menti dús legelőkre

kások, hagyományok, kultúrák találkoztak, cserélődtek. Ezért a németek és az

gyar, legeltetéses nagyállattartó kultúra nemzetközileg számon tartott és közismert eleme. Az egész Kárpát-medencét beszövi, a határon átnyúlva Ausztrián át eléri Németországot illetve Olaszországot. A magyarság Kárpát-medencei és európai jelenlétének kiemelkedő kultúrtörténeti emléke.

A megyei értéktár bizottság novemberi döntése alapján a „Magyar szürke marha hajtóút” kulturális örökség kategóriában bekerült a Hajdú-Bihar Megyei Értéktárba.

zett. A magyar Alföld legelőin vágósúlyúvá hizlalt jószágok lábon indultak el, akár ezer kilométeres utat is megtéve az európai vágóhidakig. A hajtó utak hálóját az egész Kárpát-medencét beszötte, beszövi. A magyar állattenyésztés jó hírét számos országba elvitték, évente a magyarok 100-200 ezer jószágot hajtottak jórészt osztrák, német és itáliai piacokra. A leg-

támaszkodva érte el a délnémet városokat (Augsburg, Nürnberg). Míg a déli hajtó út legelőkön és nem ritkán a tengeren át Velencéig vezetett. Évszázadokon keresztül hazánk volt Európa hús-éléskamrája.

A vágóállatokat nemcsak hajcsárok, hajdúk kísérték, hanem kereskedők, diákok és művészek is. A hajtó utak mentén termékek, népszo-

osztrákok mind a mai napig Európa egyik legjelentősebb kereskedelmi és kulturális útvonalaként tartják számon. A pesti közbauhid 1873. évi megépülésével a hajtó utak nemzetközi jelentősége háttérbe szorult, mivel attól kezdve a kiváló minőségű marhahús vasúton érkezett a bécsi húskereskedőkhöz.

A „Magyar szürke marha hajtóút” a jellegzetesen ma-

Gulyás tízparancsolat

(Móricz Pál: Hortobágyi gulyások, részlet)

Hüse János számadó gulyás is egyetlen kedves Pisti fiát tizenkét esztendőskorában kivitte – kistalyigásnak – a Hortobágyra. Széles a Hortobágy. A gulyának nagy a férőhelye. Mégis előfordul, hogy a szomszéd gulyák „barázdolnak”, azaz két gulya egymás közelébe térül. A bojtárok parolázhatnak egymással, de ilyenkor szigorúan vigyázniuk kell, nehogy a két gulya marhája összeögyeledjék, vagy a szopósborjú áttévelyegjen. Ezekre a borjúkra különben is ügyelni kell, mert, ha jóllakik a szopósborjú, hamar a fűbe vagy a tövis közé fekszik.

Lemarad a gulyától. Vagy a pusztában célt téveszt és elbódorog. Ámbár Hüse Jánosnál ilyesmi aliglan fordult elő. Hüse tartotta az ősi számadószokást. Pányvára bocsájtott nyerges lova mindenkor vele volt, ahol bajt sejtített, íziben ott termett. Naplementéig gondosan megittatták a gulyát. Miután a tévelygő borjakat is anyjukhoz igazították, az állásra térült gulyától alkonyatkor gazda és bojtárjai is a kunyhóhoz tértek. A port lemosván, kész vacsorához ültek, mely idő alatt a talyigás bojtár

– Édes apám, tele a láda, tele a tarisznia. Úgy sem leszek én pap, jó nékem vacsorára a sültszalonna is.

– No, nézd ezt a bogárt, hogy felmetszettek a nyelvét, – nevetett az apja. Nyársra húzott egy darab szalonnát és megmagyarázta a szalonnasütés fortélyait. Midőn jóízűt vacsorált, apjához ült a gyerek. A számadó megszólalt:

– Melyikötök van még itt fiaim?

– Én! Én! – három hang is felelte a sótérből.

– Jól van, no! – mondotta János gazda, – fogjatok tik is kisszéket. Gyertek közelebb. A Pista fiam oktatásából tanulhattok még tik is ...

– Fiam, Pista, az apád, már minthogy én, nagyapád: az én édesapám, nagyapám, aki meg már néked szépapád volna, ha élne öki gyelme, mindnyájan az ő elődjek is ezen a szép pusztán vénültek meg, mint számadó gulyások. Amikor pedig meghaltak, a legelső gazdák kikísérték őket a temetőbe. Minek a bizonyossága ez, fiam? Bizony nem másnak, minthogy valamennyien becsületes számadópásztorok

Harmadszor, ha a bojtárok előtted vagy neked egymásról vagy bárkiről valamit beszéltek, senkinek el ne locsogd, csupán a számadónak mondd meg, mivel annak mindent tudni kell, mert hiszen mindenekről a számadó felelős.

Negyedik az, ha vendég jön a tanyába és velem, vagy valamelyik bojtárral beszélget, se tudj, se láss. Bármi után kérdezősködni, ne emlékezz rá. Mondjad, hogy neked más a dolgod. Még ha gazdaember jön is ki, és ha tudod is, hogy az ő marhájának a bőre van a szárítón, akkor se tudd, hogy kié volt az.

Egy parancsolat az is, ne kívánd senkiét, de a magadét se hagydd.

A hatodikat is mindig eszedben tartsd, ha tudod is, ki volt a tolvaj, valakinek a jószágát ki lopta el, a tudásod inkább rothadjon el benned, mert, ha kifecseged, szólásodnak keserves árát fizetheted.

Hetedjére azt mondom, igen keveset beszélj. Még az Istenhez is halkan imádkozz, nehogy mások is meghallják, mit kértél az Istentől.

A nyolcadik az: bárkinél szolgálatsz, hűséges szolgálója légy.

Dolgodat pontosan végezd, ez a kilencedik parancsom.

A tizedik sem hosszabb: kerüld a korcsmát és a korhely emberek barátságát ...

Ha majd korosodol, többi hozzád illő tanácsom sem marad el. Most pedig lenni imádkozzál s azután fekjüdj le!

Hüse János ilyen tanácsokkal nevelte az ő Pista fiát, míglen az Úr, a pásztoroknak is pásztora, őseihez szólította az öreg számadót. A javagazdák Hüse János koporsóját is kikísérték a Péterfia-temetőbe, ahol ottan „ABFTRA” eltemettetett.

Hüse Pistából pedig „István gazda” lőn; mert, bár huszonöt esztendőskorában még, a nagycivisek – apja után – rábízták a számadóságot.

a Pisti gyerekekkel ügyelt a kérődző gulyára. A bojtárok vacsora végeztével váltották fel Pistiéket, ilyenkor fele bojtár – a gulyaszélre ment, fele – maga dolgára – a kunyhónál maradt. Pistiék is visszakullogtak a maradék vacsorára. Többször az is előfordult, hogy nem maradt étel. Ez az ő bajuk volt, hiszen kezükben volt a főzőkanál, ha keveset kutyultak, ehettek a száraz vacsorát ...

Ezen az estén is így történt. Pisti szontyolodottan bámult az üres bográcsba. Az apja mosolygott a gyereken:

– No, Pista fiam, hogy lesz most?

A gyermek visszamosolygott apjára:

voltak. Hál' Istennek engem is szeretnek a gazdák, tehát úgy hiszem, méltó utódjok vagyok. Erre törekedj te is, fiam. Ha különben észreveszem, hogy a jó szó nem fog rajtad, Böszörményi komához adlak csizmadiainasnak, azért hallgass rám. Elmondom a gulyás tízparancsolatot:

Fiam, az engedelmisséget tanuld meg először. A bojtároknak, mint nekem szót fogadj.

A másik az, hogy mindent halljál meg, mindent lássál meg, de semmiről ne tudj. Azaz, bárki mit kérdez tőled, még ha legjobban tudod is, mondd rá: – én nem tudom, a számadó gazdától kérdezz meg kegyelmed.

ÉRTESÍTÉS

Értesítjük **Hortobágy** Tisztelt lakosságát és a jogi személyeket, hogy **2014. december 25-én (csütörtökön)** a hulladék-szállítás az ünnepre való tekintettel **elmarad!**

Helyette: **2014. december 27-én (szombaton)** történik a hulladékszállítás.

A **2015. január 1-jére (csütörtökre)** eső szállítást pedig **2015. január 03-án (szombaton)** pótolja a Szolgáltató.

A megszokott helyen az elszállítani kívánt hulladékot kérjük **reggel 6 óráig** helyezzék ki.

Hajdúsági Hulladékgazdálkodási Nonprofit Kft.

Krampusztea

Megfőzünk 4 dl fekete teát, cukorral ízesítjük, majd hozzáöntünk 1 dl fehérbort és 1/2 dl barna rumot, forrón fogyasztjuk. Citrom- és narancskarikákkal kínáljuk.

(Forrás:

<http://www.mindmegette.hu/a-jo-puncs-nem-pancs-48885>)

Tárkonyos vaddisznóleves

Hozzávalók: 30 dkg kicsontozott vaddisznóhús, 1,5 liter húsalaplé, 1 vöröshagyma, 2 gerezd fokhagyma, 1 paradicsom, 1 zöldpaprika, 2 sárgarépa, pár darab gomba, 2 krumpli, fél kávéskanál tárkony, 2 dl tejföl, 1 evőkanál liszt, pirospaprika, só, bors

Elkészítés: A megtisztított húst leöblítjük, kis kockákra vágjuk. A zöldségeket előkészítjük, megmossuk. A paradicsomot hámozás után felkockázzuk. A répát karikára, a gombát szeletekre, a paprikát és a krumplit kockára vágjuk. A hagymát, fokhagymát finomra vágjuk. Olajat forrósítunk, a hagymát megfonnyasztjuk rajta, majd a húst is rádobjuk. Pár percig pirítjuk, majd lehúzzuk a tűzről. Megszojzuk pirospaprikával, hozzáadjuk a fokhagymát, a paradicsomot, a paprikát és megsózzuk. Kis lángon kb. 1 órán át pároljuk. Hús alaplével felöntjük, beledobjuk a krumplit és a sárgarépát. Mikor majdnem megfőttek, beledobjuk a gombát és a tárkonyt. Felforraljuk. A tejfölben elkeverjük a lisztet. A levesbe keverjük, és pár perc alatt összeforraljuk. Ha kell, sózzuk. Frissen örlött borssal megszórjuk. Friss tárkonylevelekkel díszíthetjük.

(Forrás: <http://www.mindmegette.hu/tarkonyos-vaddisznoleves.recept>)

Adventi töltött ponty

Hozzávalók: 1,5-2 kg-os ponty, néhány szelet hajszálvékony füstölt szalonna, 10 dkg őrölt dió, 2 evőkanálnyi szilvalekvár, 15 dkg párolt gomba, 1 kis fej vöröshagyma (reszelve), 1 gerezd zúzott fokhagyma, őrölt bors, 10 dkg májpástétom, 1 db zsemle, 1 csokor petrezselyem zöldje, 5 dkg vaj, 1 kávéskanálnyi chiliszósz, 1 kávéskanálnyi ketchup, só

Elkészítés: A pontyot megtisztítjuk, beirdaljuk, megmossuk, majd kívül-belül enyhén besózzuk. A vajat a zúzott fokhagymával és a borssal elkeverjük, s ezzel

megkenjük a hal belső felét.

Az apróra vágott gombát, a májat, a tejben áztatott zsemlet, a feldarabolt petrezselymet, a hagymát, a szilvalekvárt, a chilit és a ketchupot alaposan összedolgozzuk, és ezzel megtöltjük a halat.

Vékony szalonnaszalonnákkal kibélelünk egy megfelelő nagyságú tepsit, beletesszük a töltött halat, majd a tetejét is beborítjuk vékony szalonnával.

Fólia alatt kb. 50 percig sütjük, majd levéve a fóliát még 5 percre visszatesszük a sütőbe. Amikor kész, óvatosan leszedjük a szalonnát, és vékonyan megkenjük a maradék szilvalekvárral, rácsepegtetünk egy kis chilit, és vastagon megszórjuk őrölt dióval.

Köretként sült krumplit adunk hozzá.

(Forrás: <http://www.mindmegette.hu/dios-gombas-toltott-ponty.recept>)

Püspökök kenye

Hozzávalók:

1 pohár (175 g) joghurt, 3 egész tojás, 1,25 pohárnyi kristálycukor, fél pohárnyi olaj, 2 citrom reszelt héja (1 facsart leve), 2 pohár liszt, 1 pohár mák, 2 teáskanál sütőpor, 10 dkg aszalt vörösfőny csokidarabokkal vaj és liszt

Elkészítés: Előmelegítjük a sütőt 175 fokra. Kivajazunk és lisztezzünk egy őzgerincformát. Egy kézi mixerrel habosra keverjük a tojásokat a cukorral, majd a joghurtal és az olajjal, végül hozzáadjuk a reszelt citromhéjat és a citrom levét is. Egy másik tálban összekeverjük a száraz hozzávalókat: a lisztet, a mákot, valamint az áfonyát, illetve a sütőport. A lisztes keveréket apránként beforgatjuk a joghurtos masszába. A tésztát beleöntjük az előkészített formába, és 35-40 perc alatt készre sütjük. Tűpróbával tudjuk ellenőrizni, hogy átsült-e. A sütőből kivéve rácsra fektetve hagyjuk kihűlni.

(Forrás: <http://www.mindmegette.hu/makos-vorosafonyas-puspokkenyer.recept>)